

בבית המשפט העליון

רע"א 10012/09

בפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' דנציגר

המבקשים: 1. משה שניידר
2. יששכר שני
3. אהרן שני
4. ערן שני

נגד

המשיבה: 1. מע"צ - החברה הלאומית לדרכים בישראל
בע"מ
המשיבה הפורמלית: 2. צפורה בליצר

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"א 11491-06-09 מיום 7.12.09 שניתנה על ידי כבוד השופטים: א' שילה, א' סטולר, א' מקובר

בשם המבקשים: עו"ד מ' קמר
בשם המשיבה 1: עו"ד א' בליזובסקי; עו"ד ר' רמר

פסק דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז במסגרת ע"א 11491-06-09 מיום 7.12.2009 שבגדרה דחה בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה בה"פ 741-02-09 מיום 3.5.2009.

העובדות בתמצית

1. המבקשים הם הבעלים או המחזיקים של חלקה 24 בגוש 6451 (להלן: החלקה) ששטחה הרשום 2,590 מ"ר. ביום 6.5.1993 הופקע שטח של 801 מ"ר מתוך החלקה ובשנת 2007 הופקע שטח נוסף של 912 מ"ר, הכוללים ביחד למעלה מ-60% משטחה

של החלקה (להלן: השטח המופקע). ההפקעה בוצעה מכוח פקודת הדרכים ומסילות הברזל (הגנה ופיתוח), 1943 (להלן: פקודת הדרכים) לצורך סלילתו של כביש 531. בית המגורים של המבקשים מצוי על החלקה, אולם הוא אינו כלול בשטח המיועד להפקעה.

2. בשנת 1999 התנהלו בין הצדדים הליכים קודמים, בעניין מסירת החזקה בשטח המופקע (באותה עת מדובר היה בשטח של 801 מ"ר כאמור). במסגרת הליך שהתנהל בבית משפט השלום בכפר סבא, הגיעו הצדדים להסכמה שקיבלה תוקף של פסק דין. במסגרת ההסכמה נקבע, בין היתר, כי:

"תנאי לתפיסת החזקה במקרקעין על ידי מע"צ הוא מתן דרך גישה ציבורית (דרך מתרוקה לרכב), שתהיה פתוחה 24 שעות ביממה בכל ימות השנה, ככל שהדבר תלוי במע"צ, והכוונה ככל הנראה באמצעות גשר עילי מעל כביש 531, לפי התכנית של מע"צ, בחלק המזרחי של החלקה".

3. כאמור, בשנת 2007 הופקע חלק נוסף מתוך החלקה. בנוסף, באותה שנה, אישרה ממשלת ישראל את התכנית החלה על המקרקעין ואישורה פורסם ברשומות ביום 13.12.2007. ביום 7.7.2008 הוכרזה חברת שפיר הנדסה כזוכה במכרז שפורסם לצורך בחירת הזכיין שיקים ויתפעל את כביש 531 וביום 7.9.2008 נחתם הסכם הזיכיון בינה לבין המדינה. על פי מסמכי המכרז, אמורה המשיבה, מע"צ, למסור לזכיין את שטחי המקרקעין שהופקעו כשהם פנויים מכל חפץ, מבנה או אדם באופן המאפשר את תחילת ביצוען המידי של עבודות הסלילה.

ההליך בבית משפט השלום

4. מע"צ הגישה לבית משפט השלום בפתח תקווה תובענה לתפיסת החזקה בשטח המופקע, מכוח סעיף 4(1) לפקודת הדרכים. לאחר שהתקיימה ישיבה מקדמית, החליט סגן הנשיא השופט א' גולדס לעשות שימוש בסמכותו על פי תקנה 143(9) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי), המאפשרת לבית המשפט לסיים את ההליך כבר בשלב קדם המשפט.

5. השופט גולדס סבר כי בטענות שהעלו המבקשים אין כדי להוות הגנה ממשית. אשר לטענתם הראשונה של המבקשים, שלפיה בהתאם לסעיף 4(2) לפקודת הדרכים אסור שהפקעה לצורך דרך תעלה על רוחב של 50 מטרים, קיבל השופט גולדס את טענתו העובדתית של המצהיר מטעם מע"צ, שלפיה השטח המופקע מהווה חלק בלתי

נפרד ממחלף רעננה דרום והרמפות המחברות בין כביש 531 לכביש 4 ולכן קבע כי דין טענת המבקשים להידחות.

6. טענתם השנייה של המבקשים הייתה כי התוויית תחום ההפקעה נעשתה באופן מלאכותי בכדי להימנע ממתן פיצוי וכי ההפקעה עלולה לפגוע בהם ולנתק את דרכי הגישה לביתם, תוך שעד היום לא הוסדרה דרך גישה לביתם בניגוד להסכמה משנת 1999. מע"צ טענה, מנגד, כי קיימת נגישות לחלק המזרחי של החלקה מכיוון הוד השרון וכי הגשר שהיה מתוכנן נגרע מהתכנית בשלב זה.

7. השופט גולדס קבע כי לא ניתן לבטל את הסכמות הצדדים משנת 1999 או לשנותן, שכן הן בעלות תוקף של פסק דין חלוט, ולכן הסעד שניתן על ידו "כפוף למילוי התחייבויות [מע"צ] על פי אותו פסק דין". לאחר דברים אלה קבע השופט גולדס כי לא מצא שבפי המבקשים כל טענת הגנה ממשית כנגד חוקיות הצווים ולפיכך יש להיעתר לסעד המבוקש – תפיסת חזקה במקרקעין – בכפוף לאמור לעיל לעניין דרך הגישה מכיוון העיר כפר סבא. עוד הורה לצדדים לנהל משא ומתן לעניין הפיצוי הכספי המגיע למבקשים. היה ולא יגיעו להסכמה באשר לגובה הפיצוי, תשלם מע"צ למבקשים את סכום הפיצויים שאינו שנוי במחלוקת בד בבד עם מסירת החזקה במקרקעין.

8. בית משפט השלום דחה את הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין שהגישו המבקשים, בין היתר משום שלא נתמכה בתצהיר וכן מחמת שיהוי בהגשתה (למעלה מארבעה חודשים לאחר מתן פסק הדין ולאחר המועד שנקבע לפינוי המקרקעין) אשר לשיטתו של בית משפט השלום גרם למשיבה נזק, שכן עליה למסור לקבלן הזוכה את המקרקעין ועיכוב במסירה יביא לעיכוב בפרויקט כולו ולתשלום נוסף לקבלן.

ההליך בבית המשפט המחוזי

9. המבקשים הגישו ערעור על פסק הדין ובד בבד ביקשו מבית המשפט המחוזי לעכב את ביצועו. ביום 7.12.2009 התנהל דיון מקדמי בערעור שבסופו החליט בית המשפט המחוזי (כבוד השופטים א' שילה, א' סטולר, א' מקובר) כי יש להחזיר את התיק לבית משפט השלום על מנת שישלם את פסק דינו בשאלה אחת בלבד והיא האם הדרך שצריכה להיות פתוחה 24 שעות לחלקתם של המבקשים אכן קיימת ופתוחה, תוך שהערעור יישאר תלוי ועומד. בית המשפט המחוזי לא ראה מקום לעכב את ביצוע פסק הדין ונטילת החזקה, בין היתר, משום שלא סבר שעלול להיגרם למבקשים נזק אם תימסר החזקה למשיבה ומאידך ברור כי הנזק העשוי להיגרם למשיבה ולציבור כולו

מאי מסירת החזקה, גדול. עוד קבע כי על המשיבה לשלם למבקשים את סכום דמי ההפקעה שאינם שנויים במחלוקת בתוך 10 ימים.

כנגד החלטה זו מופנית בקשת רשות הערעור שלפנינו. יצויין, כי עם בקשת רשות הערעור הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע ארעי. ביום 15.12.2009 נעתרתי לבקשה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד והוריתי למשיבה להגיש תגובה לבקשה.

נימוקי בקשת רשות הערעור

10. המבקשים טוענים כי ההפקעה המתוכננת תגרום להם נזקים בלתי הפיכים, שכן התכנית תותיר את הבית כשהוא ניצב מעל תהום פעורה, תוך גרימת סכנה מביצוע העבודות. כמו כן, ההפקעה תשלול את האפשרות להמשיך ולנהל את העסק המצוי בחלקה – בית מלאכה למזגנים. המבקשים מוסיפים, כי אם יתברר שאכן מע"צ לא מילאה אחר התנאי המוקדם למסירת החזקה (דרך גישה ציבורית לחלקה), שאלה שהוחזרה לבית משפט השלום, הרי שממילא לא קמה זכותה לתפוס את החזקה ובנסיבות אלה מן הדין לעכב את ביצוע פסק הדין. לטענת המבקשים, לאחר ביצוע העבודות לא ניתן יהיה להחזיר את המצב לקדמותו ולכן ביצוע פסק הדין כבר עתה יגרום למבקשים נזק כבד ובלתי הפיך.

11. מנגד, טוענים המבקשים, למע"צ לא ייגרם כל נזק מעיכוב הביצוע, שכן מדובר בפרויקט רחב היקף שצפוי ממילא להימשך מספר שנים. העבודות טרם החלו ויתרה מכך אין מועד קבוע לתחילתן. זאת ועוד, השיהוי בהגשת התביעה מראה כי מבחינת מע"צ אין כל דחיפות בקבלת החזקה.

12. מבחינת סיכויי הערעור, טוענים המבקשים כי אלה טובים. המבקשים מדגישים כי בית משפט השלום נקט בהליך מקוצר שקיפח באופן חמור את זכותם להתגונן בפני התביעה, בהיעדר הזדמנות לחקור את מצהיריה של מע"צ, מבלי כל נימוק לכך. עוד לעניין סיכויי הערעור, מעלים המבקשים טענות בעניין חוקיות ההפקעה (מטעמים שונים שלא אפרט כאן). כמו כן, טוענים המבקשים כי מע"צ לא מילאה אחר ההתחייבות שקיבלה תוקף של פסק דין בשנת 1999, לסלול דרך גישה ציבורית שתהיה פתוחה 24 שעות ביממה.

13. המבקשים מוסיפים כי ביום 29.9.2009 תפסה מע"צ את החזקה בחלקה שלא כדין, תוך שהיא עושה דין לעצמה, כשגידרה את השטח המופקע כשהמבקשים לא היו במקום. המבקשים הסירו את הגדר ובתגובה מע"צ הגישה נגדם בקשה לביזיון בית

משפט. עוד נטען כי מע"צ לא העבירה למבקשים את הפיצויים שאינם שנויים במחלוקת כפי שהיה עליה לעשות על פי פסק הדין של בית משפט השלום.

תגובת מע"צ לבקשת רשות הערעור ולבקשה לעיכוב ביצוע

14. בפתח הדברים טוענת מע"צ כי המקרה דנן אינו מצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", שכן מדובר בבקשה פשוטה לעיכוב ביצוע פסק דין, שנדחתה כבר על ידי שתי ערכאות, בהחלטות שלא יצרו כל תקדים או הלכה משפטית חדשה אלא יישמו את הדין הקיים על נסיבות המקרה. יתרה מכך, ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהחלטותיה של הערכאה הדיונית בעניין סעדים זמניים.

15. עוד טוענת מע"צ כי המבקשים פועלים בחוסר ניקיון כפיים תוך עשיית דין עצמי והתעלמות מצווים ומהחלטות של בית משפט ומשכך אין הם זכאים לסעד מן הישר.

16. מע"צ סומכת את ידיה על החלטותיהן של הערכאות דלמטה. לדבריה, אין הצדקה שהמבקשים יעכבו את הפרויקט רחב ההיקף ובעל החשיבות הציבורית ולטענתה כל טענותיהם נובעות מכך שהיא אינה מוכנה לרכוש מהם את החלקה בשלמותה.

17. לטענת מע"צ, נוכח חשיבותו של הפרויקט ותרומתו הצפויה לציבור בכללותו, צרכי הציבור גוברים על הנזק שעלול לכאורה להיגרם למבקשים.

18. לשיטתה של מע"צ, לא מתקיימים התנאים לעיכוב ביצוע פסק הדין. מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת המשיבה, כפי שקבעו שתי הערכאות דלמטה, מה גם שהמבקשים כלל לא הוכיחו את הנזק שעלול להיגרם להם ומדוע הוא עולה על הנזק שייגרם למשיבה ולציבור.

19. עוד טוענת מע"צ כי סיכויי הערעור להתקבל נמוכים. לדבריה, נושא הנגישות לחלקה בעקבות ההפקעה מצוי בבירור בבית משפט השלום והכרעתו צפויה להינתן בקרוב, לאחר שהתקיים דיון וכן סיור בשטח בנוכחות השופט ונקבעו מועדים להגשת סיכומים. מע"צ מכחישה כי זכויותיהם הדיונית של המבקשים קופחו, שכן לדבריה, הפרקטיקה למתן פסק דין בהתאם לתקנה 143(9) לתקנות סדר הדין האזרחי הוחלה על תובענות למסירת חזקה במקרקעין שהופקעו בידי רשויות ציבור, בשל אופיו של הליך תפיסת החזקה המשול להוצאה לפועל של פסק דין, ולכן מצדיק הליך מהיר ויעיל. פרקטיקה זו, לדברי מע"צ, אושרה בבית המשפט העליון במספר מקרים. עוד טוענת

מע"צ כי כל יתר הטענות שמעלים המבקשים חסרות ביסוס ולא נתמכו בתשתית עובדתית ובדין נדחו על ידי שתי ערכאות. לדברי מע"צ, במסגרת הליכים לתפיסת חזקה במקרקעין מופקעים לא ניתן להעלות, ככלל, טענות מהות נגד ההפקעה. אשר לטענה כי לא שולמו הפיצויים שאינם שנויים במחלוקת, לטענת מע"צ, המבקשים נמנעו, ולא בכדי, להעביר את האישורים והמסמכים הנדרשים לצורך התשלום.

בקשה להוספת ראייה חדשה

20. ביום 21.1.2010 הגישו המבקשים "בקשה להתיר הגשת ראייה חדשה" – קטע מעיתון "ידיעות אחרונות" שפורסם ביום 13.1.2010 שממנו עולה כי המדינה הודיעה לזכיינית, "שפיר" על ביטול החוזה לסלילת כביש 531, נשוא הבקשה דנן.

21. לשיטת המבקשים, העובדות המופיעות בכתבה מחזקות את טענתם כי לא ייגרם נזק כלשהו לאינטרס הציבורי אם פסק הדין לא יבוצע כבר עתה, וזאת בניגוד לנקודת המוצא שממנה יצאו שתי הערכאות דלמטה.

22. ביום 31.1.2010 ובהתאם להחלטתי מיום 24.1.2010 הגישה מע"צ את תגובתה לבקשה דנן וטענה כי דינה להידחות. לטענתה המבקשים עשו דין לעצמם עת הגישו, בניגוד להנחיית נשיא בית המשפט העליון 1/92, את הראייה אותה הם מבקשים לצרף יחד עם הבקשה עצמה וכן לא ביקשו את תגובתה של מע"צ לבקשה. בנוסף טוענת מע"צ במסגרת תגובתה כי לא ניתן להסתמך על כתבה עיתונאית, אלא באמצעות עד היכול לאמת את תוכנה.

23. איני סבור כי יש להיענות לבקשתם הנ"ל של המבקשים וזאת מן הטעמים אשר העלתה מע"צ במסגרת תגובתה. אכן, בקשתם של המבקשים הוגשה בניגוד לסדרי הדין המקובלים לפיהם אין לצרף לבקשה להוספת ראייה חדשה את הראייה עצמה ובנוסף לא התבקשה תגובתה של מע"צ לבקשה. כמו כן, ומבלי לקבוע מסמרות בנושא, מקובלת עליי הטענה כי הכתבה העיתונאית מהווה עדות מפי השמועה ואינה יכולה להתקבל ללא עדות שתאמת אותה, זאת בייחוד נוכח עמדתה של מע"צ הטוענת, בניגוד לאמור בכתבה, כי לא בוטל הסכם הזיכיון שנחתם ביום 7.9.2008 עם חברת "שפיר".

יחד עם זאת אציין, כי גם אם הייתי סבור שיש לקבל את בקשת המבקשים לצירוף הראייה, לא היה בכך בכדי לשנות מהחלטתי כפי שתפורט להלן.

24. כידוע, כלל הוא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" לא תינתן כדבר שבשגרה, אלא במקרים שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים למחלוקת [ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)]. הבקשה שלפנינו עניינה עיכוב ביצוע של פסק דין, עניין שכבר נדון על ידי בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ונדחה בשתי הערכאות. ספק אם הבקשה מעלה שאלה בעלת חשיבות המצדיקה חריגה מהכלל והמבקשים אף לא טענו זאת. על אף האמור, סבורני כי הבקשה מצדיקה חריגה מן הכלל דווקא מטעמי צדק ועל מנת שלא ייגרם למבקשים נזק בלתי הפיך ועיוות דין. אפרט למה כוונתי.

25. על מנת שיעוכב ביצועו של פסק דין, על המבקש את עיכוב הביצוע לעמוד בשני תנאים: סיכויי ערעור טובים לכאורה ומאזן הנוחות שנוטה לטובתו. בין שני השיקולים קיימים יחסי גומלין, כך למשל, אם צפוי להיגרם למבקש נזק גדול ובלתי הפיך ברמת וודאות גבוהה, יטה בית המשפט להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע אף אם סיכויי הערעור לכאורה אינם מן הגבוהים.

26. בענייננו, נדחו הבקשות לעיכוב ביצוע על ידי הערכאות דלמטה בעיקר משום שאלה סברו כי מאזן הנוחות נוטה לעבר המשיבה, בשל האינטרס הציבורי בקידום פרויקט סלילתו של כביש 531 והנזק הכספי הרב העלול להיגרם למשיבה מעיכוב במסירת השטח לזכיין. כמו כן, מתקבל הרושם שבית המשפט המחוזי סבר כי סיכויי הערעור אינם גבוהים, אם כי לא התייחס לכך במפורש, אולם עובדה היא כי מצא לנכון להשיב לבית משפט השלום בירור של סוגיה אחת בלבד (תוך שהותיר את יתר טענות הערעור תלויות ועומדות).

27. מבלי להכריע בסוגיות התלויות ועומדות בערעור, התעורר חשש בלבי כי הדרך שבה נקט בית משפט השלום להכרעה בסכסוך היה בה, ולו לכאורה, כדי לפגוע בזכויותיהם של המבקשים וביכולתם להתגונן בפני התביעה. איני בא לגרוע מסמכותו של בית המשפט לעשות שימוש בתקנה 143(9) לתקנות סדר הדין האזרחי במקרים המתאימים, אולם על פניו דומני כי בית משפט השלום כמעט ולא התמודד עם טענות ההגנה שהעלו המבקשים, תוך שהוא מסתמך באופן בלעדי על גרסה עובדתית של צד אחד שנגדה עמדה גרסה עובדתית סותרת ומבלי שהמצהירים נחקרו על גרסתם ואת יתר הטענות דחה כמעט כלאחר יד. אשר על כן, איני סבור כי סיכויי הערעור הם כה נמוכים עד שהם מצדיקים את דחייתה של הבקשה לעיכוב ביצוע על אתר.

אשר למאזן הנוחות, אני מתקשה לקבל את גישתו של בית המשפט המחוזי שלפיה לא ראו השופטים "את הנזק שעלול להיגרם ל[מבקשים], אם תימסר החזקה למשיבה". ראשית, אם אכן יש ממש בטענתם כי עם מסירת החזקה בשטח המופקע תיפגע הגישה לבית המגורים שלהם – טענה שמצויה בשלבי בירור בבית משפט השלום וטרם הוכרעה – הרי שכבר כאן ישנו נזק לאינטרס של המבקשים. שנית, לו אכן תימסר החזקה ויתחילו העבודות בשטח, הכוללות עבודות חפירה בשטח המופקע, בצמוד ממש לבית המגורים של המבקשים, הרי גם כאן מדובר בנזק שייתכן ואינו הפיך ולכל הפחות לא ניתן לזלזל בו. מן העבר השני, אמנם עומד האינטרס הציבורי בסלילתו של כביש 531, אולם כפי שמסכימים שני הצדדים, מדובר בפרויקט רחב היקף, המשתרע על פני אלפי דונמים של קרקע. כשלעצמי לא שוכנעתי כי אי מסירת החזקה בשטח המופקע נשוא הבקשה דגן תפגע (ובוודאי שלא באופן ממשי) ביכולת להתחיל בפרויקט, הצפוי להימשך ממילא מספר שנים. בנסיבות אלה, סבורני כי מאזן הנוחות נוטה – ולו במעט – לטובת המבקשים.

28. אשר על כן, ומכל הטעמים שפורטו לעיל, אמליץ לחבריי ליתן רשות ערעור, לדון בבקשה כבערעור ולקבל את הערעור לגופו. התוצאה היא כי פסק דינו של בית משפט השלום בעניין מסירת החזקה בשטח המופקע, מעוכב עד להכרעה בערעור על ידי בית המשפט המחוזי.

ש ו פ ט

השופט א' רובינשטיין:

א. לא בלי היסוס מסכים אני לפסק דינו של חברי השופט דנציגר. ההיסוס נובע מכך שכפות המאזניים מעוינות למדי, ואך בדוחק ניתן לראות את מאזן הכוחות כנוטה לטובת העיכוב. ועוד, סבורני כי המחלוקת האמיתית – המערכה – בין הצדדים נטושה בנושא הפיזיויים, להבדיל מקרבות נקודתיים. מכל מקום, ברי כי לשאלת הגישה לבית המשיבים חשיבות, ועל כן ראה בית המשפט המחוזי לנכון להביא נקודה זו לבחינה נוספת בבית משפט השלום. אוסיף, כי מהחלטתו של בית המשפט המחוזי עולה שאף שטרם הכריע בערעור, לא התרשם מסיכויי ערעור גבוהים, וכשלעצמי זו גם התרשמתי. אולם, הצטרפתי לחברי בכל זאת לעניין מאזן הנוחות, כיון שהמדובר בגישה לבית המבקשים, שההפקעה באה בגבולם ולא הם באו בגבולה (ראו להבדיל בבלי עבודה זרה מ"ד, ב'), ואין צורך להכביר מלים על משמעות נושא זה.

ב. כשלעצמי סבורני, כי בית משפט השלום ביקש, בפעלו על פי תקנה 143(9) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, לייעל את הדין נוכח תמונה כוללת שהיתה בפניו, ואף בית המשפט המחוזי לא החזיר אליו לעת הזאת אלא נושא אחד. ככלל – והדברים נאמרים מעבר לתיק זה – יש לברך על מגמה של ניסיון ליעילות ככל הניתן גם תוך שימוש בכלי קדם המשפט (המתבר ד' שוורץ, סדר דין אזרחי, חידושים, תהליכים ומגמות (תשס"ז), 330 מדבר על התפתחות השיטה הדיונית לעבר "שיטת ניהול שתפקידה לברר סכסוכים ביעילות"). אך במה דברים אמורים, שעה שברי לבית המשפט כי ניתן לצדדים יומם הראוי במסגרת קדם המשפט.

ג. ולבסוף, נוכח חשיבותו של כביש 531, ואף אם הדברים בשטח אינם נעשים בקצב הצבי, יש מקום כי ההליכים בבית משפט השלום ובבית משפט המחוזי בנוגע לבירור ולתיק הערעור ייעשו במהירות האפשרית, וכדברי חכמים "אין מזרזין אלא למזרזין" (ספרי במדבר א'). חזקה כי מלים אלה ימצאו מסילות בבתי המשפט בדונם בתיק.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים לפסק דינו של חברי השופט דנציגר ולהערותיו של חברי השופט רובינשטיין.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ה בשבט תש"ע (9.2.2010).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט